

УЧИТЕЛКА.

Да, чеда мои; ный казахме до тамъ, дѣто царьтъ за да го изгуби бѣше го направилъ управитель на войскѣтъ му.

Златко, като бѣше дошелъ при границытъ на бащиното си царство, рѣшенъ да чека непріятеля, стараеше ся да съзиди една твърдинѣ (калѣ) близо при единъ малкъ проходъ въ когото трѣбваше той да влѣзе. Единъ день като настояваше той за да работѣтъ войницѣтъ, ожьднѣ, и като видѣ една къщѣ близо възъ една съседнѣ планинѣ, качи ся тамъ, та поиска да ся напие водѣ. Господарьтъ отъ къщѣтъ, който ся наричаше Петко, му даде; и като щеше да ся завърне принцьтъ, той смотрѣ, че влѣзваше въ къщѣтъ на една мома толко хубава, щото заслѣпе по неѣ. Тя бѣше Неда, Петковата дѣщерѣ; принцьтъ ся често върщаше въ тази къщѣ. Той често ся разговараше съ Недѣ, и като ѣ намираше твърдѣ мадра, и много разумна, думаше си: „Ако да бѣхъ былъ господаръ самъ на своѣ главѣ, оженилъ бѣхъ ся за Недѣ; тя не ѣ родена принцезѣ; но тя има толко благодѣтелства, щото ѣ врѣдна да бѣде царица.“ Той рѣши да ѣ пише. Неда, която знаеше че една честна дѣвойка, нетрѣбѣ да пріима никакъ писмо отъ человекѣ, занесе принцовото писмо на баща си безъ да го отпечати. Петко, като видѣ, че принцьтъ ся ѣ залюбилъ за дѣщерѣ му, попыта Недѣ, дали обичаше тя Златка. Неда, която не бѣше лѣгала никога въ живота си, каза на баща си че принцьтъ ѣ ся видѣ толко честенъ человекъ, щото тя неможеше да го не обича; но, прѣдложи тя, азъ добръ знаѣ, че той неможе да ся ожени за мене,